En Pol i la llavor de la lluna

Una vegada hi havia, en un petit poble vora el mar anomenat Calella, un nen de tres anys que tothom li deia Pol. Era un nen curiós, amb uns ulls brillants com estrelles i un somriure que escalfava el cor de tothom qui el coneixia. Sempre anava acompanyat de la seva fidel gosseta Coco, una llabradora de pèl suau i daurat, que mai no se separava d'ell.

Una tarda, mentre passejaven per la riera, van trobar una petita llavor platejada que brillava com si estigués feta de llum de lluna.

—Què deu ser això, Coco? —va preguntar el Pol.

Però abans que la gosseta pogués bordar, una veu suau i misteriosa va sortir de la llavor:

—Soc la Llavor de la Lluna. Si em plantes en el lloc correcte, et portaré fins al Regne de les Onades! Però ves amb compte, perquè el malvat Vent de l'Oblit vol robar-me i fer-me desaparèixer per sempre.

El Pol, emocionat, va decidir trobar el lloc perfecte per plantar la llavor. Així va començar la seva aventura per Calella.

Primer, el Pol i la Coco van anar a la platja gran, on la sorra era càlida i suau. Però quan el Pol va fer un foradet per plantar la llavor, una forta onada la va empènyer enrere.

—Aquí no és, Coco! Busquem un altre lloc!

Van córrer cap al Faro de Calella, pensant que la llum de la llavor podria brillar encara més des d'allà dalt. Però quan estaven a punt de plantar-la, un vent gelat va bufar tan fort que gairebé la perdien.

—El Vent de l'Oblit! —va exclamar el Pol, abraçant la seva llavor amb força.

La Coco va començar a ensumar l'aire i, amb un lladruc entusiasta, va sortir corrents cap al Parc Dalmau. El Pol la va seguir, esquivant les ombres allargades dels arbres centenaris. Al centre del parc, van trobar un vell roure amb arrels profundes i un racó tranquil on el vent no arribava.

—Aquest és el lloc! —va dir el Pol, cavant amb les seves manetes.

Amb molta cura, van plantar la llavor. De sobte, la terra va tremolar lleument i de dins en va sortir un brot brillant, que creixia i creixia fins a convertir-se en una escala feta de llum i espuma de mar.

—És el camí cap al Regne de les Onades! —va cridar el Pol, agafant la poteta de la Coco.

En Pol i la seva gosseta van pujar per l'escala i van trobar-se en un món fet de corall, núvols d'aigua i dofins voladors. Els habitants del Regne de les Onades els van donar la benvinguda i els van oferir un tresor: una petita petxina daurada que guardaria per sempre el record d'aquesta aventura, perquè el Vent de l'Oblit no pogués fer-la desaparèixer.

Quan el Pol es va despertar l’endemà, era al seu llitet, amb la Coco dormint als seus peus. Però damunt la tauleta de nit hi havia la petxina daurada, brillant suaument sota la llum del sol del matí.

I així, el Pol va entendre que les aventures són reals per a qui té el cor obert a la màgia del món.

I vet aquí un gos, vet aquí un nen, aquest conte s’ha acabat també ben content!